

Straubinský deník 9. - 14. května

Montag neboli pondělí

V pondělí jsme se napůl ve spánku sešli na Hlavním nádraží v Praze a vyrazili směr Plzeň. Po první hodině a půl cesty jsme měli trochu času si vyvětrat nohy. Degradovali jsme tedy naše drahé profesorky na hlídače batohů a vyrazili na procházku. Položili jsme si otázku: "Co chceme vidět v Plzni poblíž nádraží?" Okamžitě jsme vyrazili směr Plzeňský prazdroj. Zde jsme se posadili na lavičkách a nějakou chvíli příjemně konverzovali. Někteří také navštívili fanshop. Poté jsme osvobodili paní profesorku Matějkovou od naší batožiny a zkušeně a rychle našli náhradní autobus do Domažlic. V busu bylo pěkný vedro. Z Domažlic už jsme hezky vlaky pokračovali na trase Domažlice-Regensburg-Straubing. Po příjezdu nás (hlavně paní profesorku Koubkovou) na peróně entuziasticky přivítaly naše německé protějšky.

Druhou půlku dne jsme strávili poznáváním našich hostitelských rodin a prvním prozkoumáváním Straubingu. Většina z nás byla dobře přiřazena k nám podobným výměnným partnerům. Nejvíc zábavnějších společných akcí se ale stala až v dalších dnech (a onoho kouzelného pondělního večera)

Dienstag neboli úterý

Úterní ráno pro nás bylo prvním stráveným ve Straubingu. Vše šlo hladce, sešli jsme se na nádraží, odjeli včas a po dvaceti minutách jízdy jsme vystoupili v Regensburgu. Pokračovali jsme do města, nejprve skrz park, kde jsme se poprvé fotili všichni. Následně nás učitelé našich protějšků zavedli pod jakési parkoviště, kde se k nemalému překvapení nacházela starověká římská zeď. Nechyběla interaktivní prohlídka ve formě jedné televize se stále klesající hlasitostí. Posléze jsme se přesunuli k Dunaji a zahli směrem ke středověkému mostu. Po krátké pauze u mostu jsme zamířili k domu Jana Keplera. Po další pauze nás naši němečtí přátelé vedli na Domplatz, kde stála katedrála. Dostali jsme tři úkoly, najít smějícího se anděla, čerta s jeho babičkou a Ježíše s pravými vlasy. Po úspěšném splnění jsme obdrželi volno na individuální prohlídku města, kterou jsme až na výjimky vyplnili obědem. Konec návštěvy v Regensburgu se však neobešel bez přešlapů. Jakýsi někdo tvrdil, že vlak odjíždí z nástupiště 9, a náš správný spoj tudíž ujel. Do Straubingu jsme se vrátili asi ve čtyři odpoledne. Po příjezdu si nás vzaly zpět rodiny a každý pokračoval trochu jinak.

Mittwoch neboli středa

Středeční ráno pro nás skýtalo první příležitost na nahlédnutí do fungování Gymnázia Johanna Turmaira.

Navštívili jsme hodinu biologie a fyziky, zdaleka nejzajímavější však byla stará školní knihovna ukrývající staré svazky z dob dávno minulých, nejstarší prý až ze 14. století. Zatímco pro studenty GJT se nejednalo o nový zážitek, všichni z GJK byli silně zaujati těmito díly starého písemnictví, především pak atlasem světa a matematickými tabulkami z 18. století. Tam se totiž ukrývala mapa Prahy a jejího okolí. Posléze jsme se sešli na tzv. Speeddating, kde jsme se seznamovali s našimi německými protějšky.

Ti z nás, kteří se zajímají o studium biologie nebo chemie, se spolu se svými německými kolegy vydali na prohlídku nedalekého závodu na výrobu denaturovaného lihu, a ačkoli jsme německé prohlídce nerozuměli ve 100% výkladu, líh skutečně nezná hranic, a těch jazykových již vůbec ne. I proto si naši z studenti z prohlídky skutečně něco odnesli, i kdyby se mělo jednat pouze o med z nedalekého centra Hafen, zaměřujícího se na podporu a akceleraci vědeckých a ekologických start-upů.

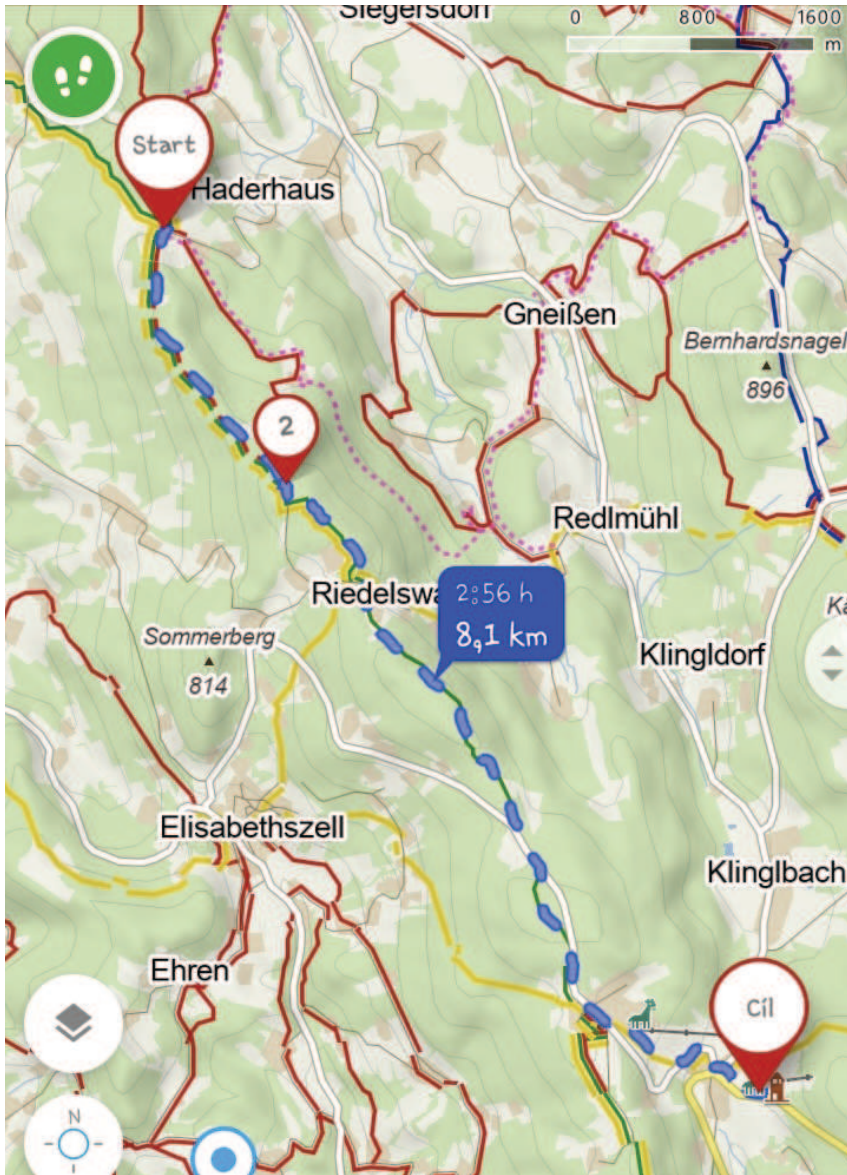
Volné odpoledne jsme si užili každý po svém, a den byl nakonec zakončen filmovým večerem. Tomu předcházela příprava učiněné hostiny, na níž nemohl chybět velmi populární Nudelsalat a neuvěřitelně dobré pochutiny na slano i na sladko. Film se nazýval Dienes bescheuerte Herz a pojednával o chlapci, který si i přes závažné onemocnění snaží splnit své sny...

Donnerstag neboli čtvrtek

Ve čtvrtek pro nás naplánovali celodenní pěší výlet. Bohužel se však ne všichni mohli zúčastnit, a tak některé autobus vysadil v (pro ostatní) cílové destinaci Grün, kde se nachází zábavní park i s horskou dráhou. Ušli jsme celkem více než 8,1 km, protože jsme vyrazili z Haderhausu.

“Ti Češi šli jak roboti,” konstatovali někteří z Němců, ale nakonec jsme zvládli výlet ve zdraví všichni, i místní. :)

Výlet si nakonec užili i ti, kteří zůstali v Grünu.

Freitag neboli pátek

Páteční dopoledne jsme strávili ve straubingském gymnáziu. Někteří z nás se šli podívat do hodin, například na hodinu němčiny nebo chemie, a někteří prezentovali německým studentům KeplerEP. Mezitím, co se naši němečtí přátelé ještě učili ve škole, odebrali jsme se vzdělat i trochu sami sebe do muzea na výstavu o historii Římanů na území Straubingu. Po obědě jsme se společně prošli po náměstí kolem krásné Stadtturm a procházku jsme zakončili posezením v kavárně. Tam jsme si s pomocí otázek od našich učitelů připomněli, co vše jsme se o našem Austaschpartnerovi dozvěděli.

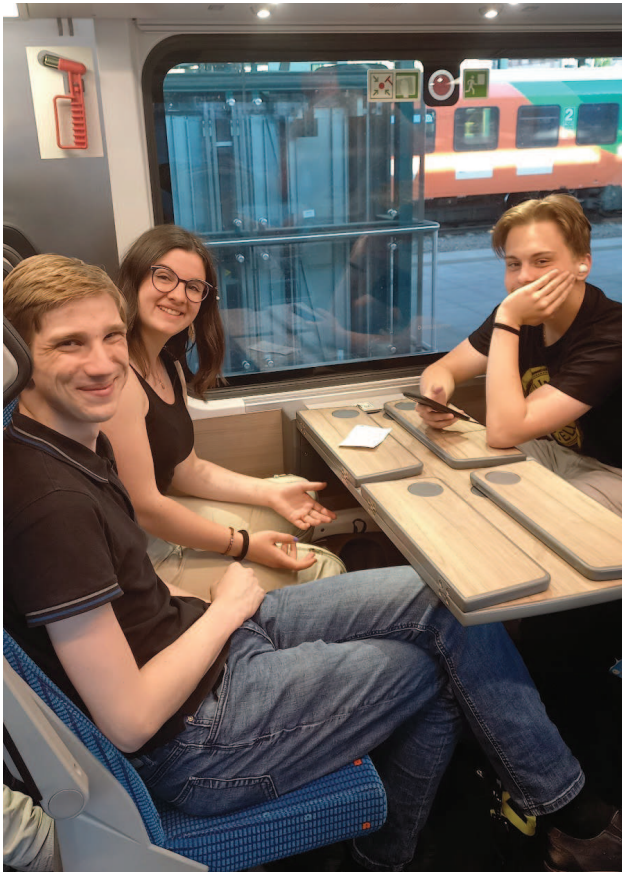
Samstag neboli sobota

Aneb náš poslední den ve Straubingu. Každý svůj poslední čas se svým partnerem strávil jinak, nakonec se ale někteří sešli na Straubinském náměstí nebo se potkali na místním bleším trhu. Obtíženi suvenýry a potřebnostmi všeho druhu jsme se pak všichni sešli až na nádraží. Proběhlo tak těžké loučení plné slz a zlomených srdcí, jež zlehčovala jen vidina opětovného brzkého shledání.

Ze Straubingu jsme odjeli brzy odpoledne a s několika přestupy (ale jen malým časem na přestávky a žádným na Plzeňský Prazdroj) jsme úspěšně přežili dlouhou, horkou a hennou ozvláštněnou cestu.

Měsíce nebo týden?

Když jsem se v květnu do Straubingu vracela, myslela jsem si - chybně, jak se ukázalo - že půjde o týden čistě nostalgický, bez větších zvrátů. Tři měsíce, k tomu ještě podzimní, které jsem ve Straubingu strávila, byly krásnou zkušeností; získala jsem druhou rodinu, zlepšila si

němčinu a poznala odlišný systém učení. Šlo ale o cestu uskutečněnou takříkajíc na vlastní pěst, do neznámého prostředí a jazyka, který jsem ze školních lavic znala jen tři roky, o cestu, do které jsem se vrhla sama. Ačkoliv byly tři měsíce dostatečně dlouhá doba, abych se mnoho naučila, měla jsem pocit, že příliš trvalých přátelství si neodvážím. Možná to bylo trvajícím lockdownem, možná kombinací příliš mnoha nových situací, možná jen určitou německou rezervovaností.

Květnový týden byl nabitý novými lidmi, událostmi a zkušenostmi. Poznala jsem nejen spoustu skvělých a otevřených německých studentů, ale stihla jsem se lépe seznámit i s Kepleráky, kteří se mnou přijeli. Bylo úžasné znovu vidět staré známé, bez jakéhokoliv náznaku osamělosti. Všichni jsme se shodli, že týden je krátká doba, a těšíme se na návštěvu Straubinských v Praze.

Odpověď na otázku měsíc, nebo týden? není ani zdaleka jednoduchá; za mě jde o dvě skvělé nenahraditelné zkušenosti.